

Sygn. akt IV CSK 285/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa R. P. K.
przeciwko E. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód R. K. uzasadnił wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 września 2013 r. tym, że w sprawie zachodzą przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 3 i 4 k.p.c. – wystąpienie istotnych zagadnień prawnych, nieważność postępowania oraz oczywista zasadność skargi.

Rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności, przy uwzględnieniu wymaganego uzasadnienia, stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Sformułowany przez skarżącego „problem właściwego doboru i stosowania materialnoprawnych podstaw prawnych rozstrzygania o podziale i rozliczaniu majątku dorobkowego stworzonego przez związek partnerski”, ani „problem właściwej wykładni i właściwego stosowania przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu, jako instrumentu prawnego służącego rozliczeniu konkubentów”, nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Po pierwsze, kwestie te zostały ujęte w sposób zbyt ogólny, a po wtóre – nie wzbudzają one obecnie poważnych wątpliwości, uzasadniających potrzebę kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego. W orzecznictwie tego Sądu wszechstronnie już wyjaśniono, że przy braku uniwersalnej podstawy dokonywania rozliczenia majątkowego po ustaniu nieformalnego związku, może ono następować na różnych podstawach – umowy, w tym umowy spółki cywilnej, współwłasności, rozliczenia nakładów i wydatków na cudzą rzecz, bezpodstawnego wzbogacenia. Wybór właściwej podstawy rozliczeń musi być odpowiedni do indywidualnie ustalonego stanu faktycznego istniejącego w czasie trwania związku. Problem w takich sprawach dotyczy w istocie stosowania prawa, czyli przyjęcia jako podstawy rozliczenia właściwego w danych okolicznościach przepisu prawa materialnego. Prawdopodobnie wybór konkretnej podstawy rozliczeń pomiędzy stronami nie należy do kwestii wchodzących w zakres istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, którego rolę

w postępowaniu kasacyjnym nie jest odpowiadanie na wątpliwości stron i weryfikowanie prawomocnych orzeczeń sądowych.

Nieważność postępowania stanowi samodzielną, i uwzględnianą z urzędu przez Sąd Najwyższy, przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, jeżeli zostało nim dotknięte postępowanie przed sądem odwoławczym, którego orzeczenie zostało zaskarżone. Skarżący, twierdząc, że „zachodzi nieważność postępowania przed sądem I i II instancji” nie wskazał okoliczności mogących świadczyć o nieważności postępowania przed Sądem Apelacyjnym, gdyż za takie z całą pewnością nie mogą być uznane zarzuty dotyczące nie dość, zdaniem skarżącego, wnikliwego rozpoznania apelacji i sporządzenia uzasadnienia. Zasadnicza część uzasadnienia wniosku w tej części dotyczy zarzutów (powtórzonych za zarzutami podniesionymi w ramach podstaw skargi) dotyczących uchybień w postępowaniu dowodowym przed Sądem pierwszej instancji, które nie tylko nie mogą przekonywać o nieważności postępowania przed Sądem odwoławczym, ale w ogóle, ze względu na swój charakter, nie należą do okoliczności powodujących nieważność postępowania. Sąd Najwyższy nie dopatrył się podstaw do stwierdzenia przyczyny przyjęcia skargi, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku opartego na twierdzeniu o oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia określonych przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej oceny zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi i skupiającej się na wykazaniu tak rozumianej „oczywistości”. Skarga kasacyjna takiego uzasadnienia nie zawiera.

Nie stwierdziwszy przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.